

פתח בבנים וסיים באבות. ופירש בזה הג"ר יחזקאל אברמסקי זצ"ל, שעל ידי מה שהאדם מספר באוזני בנו את יסודות האמונה, עי"ז אפשר להכיר על האב שהוא עצמו אוהב את ה', כי כן הוא טבע האדם להנחיל לבניו את הדרך שהוא משתוקק בה באמת, וזהו מה שנאמר כאן "למען תספר באוזני בנך וגו'", ובאופן זה יהא אפשר להכיר עליכם ש"וידעתם כי אני ה'". וכע"ז פירש הקדוש ה"חפץ חיים" את הפסוק (דברים ו' ו-ז) "והיו הדברים האלה אשר אנוכי מצווך היום 'על לבבך' - ושיננתם לבנך", שאם רוצים לבחון ולבדוק אדם אם מצוות ה' הם אכן 'על לבבו', [והיינו שאכפת לו באמת לקיים את מצוות השי"ת]. יש לבדוק אם הוא מקיים "ושיננתם לבנך", **כי אם הוא מחנך את בניו כראוי לדרך התורה, הרי זה סימן ברור שמצוות ה' הם על לבבו - והוא קשור לקב"ה באמת**, שהרי מחמת אהבתו לתורה הוא דואג שגם בניו אהוביו ילמדו את תורת ה' האהובה עליו.

וזהו יסוד גדול בחינוך לכל אחד, שמלבד מה שצריך לעשות את התורה עיקר בביתו ולחנך את בנו להיות תלמיד חכם, צריך גם למסור נפשו ולהשקיע הרבה לשפר את חינוך בנו ובנותיו ככל האפשר, **ולא יסמוך על מה ששלח את בנו לתלמוד תורה, אלא יתעניין תמיד במצב הילד, ויברר אצל המלמד על מצב בנו בכל עת, ויוסיף לו מלמד פרטי לשעות הערב כפי הצורך**, ויבדוק תמיד עם מי בנו מתחבר וכדו', ואם עשה כן - הרי זהו אות שמצוות ה' הם על לבבו ואיכפת לו באמת מקיום המצוות.

הסיפור בחסדי ה' ונפלאותיו מעורר רחמי שמים

"ולמען תספר באוזני בנך וכן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתי אשר שמתי בם וידעתם כי אני ה'", (י"ב). בספר הקדוש "נועם אלימלך" כתב כאן יסוד גדול - שעל ידי שמספרים בניסי הקב"ה ונפלאותיו, עי"ז מתעורר רחמי שמים ונמשך כוח הנס הראשון שכבר אירע - למשון אחריו עוד ניסים אחרים כמותו. [וכתב שם שבכל דור כשיצטרכו ישראל נס להינקם משונאיהם, יספרו בניסי מצרים ועי"ז ימשיכו רחמי שמים לעשות להם נס כדוגמת הנס שעשה הקב"ה להינקם מפרעה]. **וזכרנו גם יסוד גדול לזמנינו**, שהלא אנחנו עם קטן המוקפים במאות מיליוני בני ישמעאל הרוצים לפגוע בנו ואעפ"כ אינם מריעים לנו, ובוודאי אין זה אלא ניסי הקב"ה ונפלאותיו, ועל כן בכל פעם שמתעורר עת צרה ח"ו ונשקפת סכנה מהם, **הרי הדרך המובהקת להינצל מהם הוא לספר בניסי הקב"ה ונפלאותיו שהצילנו מידם עד עכשיו**, ועל ידי שאנו מספרים בניסי השי"ת שמצילנו מהם, הדבר מעורר רחמי שמים להמשיך עלינו עוד ניסים ונפלאות להינצל מידם, **ומאידך גיסא אם תולים את ניסי השי"ת בדרך הטבע, הרי זה גופא מכניס את כלל ישראל לסכנה גדולה שח"ו הקב"ה יעזוב להנהגת הטבע**. ובעוה"ר ראשי השלטון כאן משכיחים שם ה', ומתרברים לאמר "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה", ובזה גופא הם מכניסים את כלל ישראל לסכנה גדולה, ואם היינו תולים את כל הישועות בהצלתנו מיד אויבנו - אך ורק ביד ה', בוודאי היה הקב"ה מרבה לעשות עמנו עוד ניסים ונפלאות להצילנו מידם. **וזע שסגולה גדולה לומר בעת צרה "נשמת כל חי" ככוונה גדולה, ולאחר אמירת "נשמת" יבקש מהקב"ה רחמים שירחם עליו לעשות לו נס**, כי מאחר שבאמירת נשמת מודה האדם לקב"ה על אלפי ניסים שעושה עמו בכל יום - ואשר עשה עם אבותינו ממצרים ועד עתה, א"כ זהו שעת הכושר לבקש שהקב"ה ימשיך עליו ניסים ורחמים כדוגמת הניסים שעשה עמנו עד עתה.

הרשעים חיים כל חייהם בחושך

"ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך", (י"א).

בטעם הדבר שנענשו במכת חושך, יש לפרש שזהו מידה כנגד מידה, שכן הרשעים חיים כל חייהם ב"חושך", שהלא אינם מוכנים לפקוד עיניהם לראות את מעשי ה' ונפלאותיו ולהכיר באמיתת ה' והנהגתו, וכמו כן אינם מוכנים לפקוד עיניהם ולהביט על חייהם ולהבין שבוודאי מוטל עליהם תפקיד בזה העולם - ולעתיד עוד יצטרכו ליתן דין וחשבון על כל מעשיהם, ועל כן נענשו ב"מכת חושך" כנגד החושך שהולכים בה במשך ימי חייהם.

גודל חיובינו בעבודת השי"ת

"ואנחנו לא נדע מה נעבוד את ה' עד בואנו שמה", (י"ב).

שמעתי מפי כ"ק האדמו"ר מגור בעל ה"בית ישראל" זי"ע לרמז בפסוק זה, שהאדם מסתובב בעולם הזה ומדמה שבוודאי כבר יצא ידי חובתו ועבד את ה' כראוי, אבל אנחנו לא נדע באמת מה עלינו לעבוד את ה', עד בואנו שמה לעולם הנצח, כי רק אז נבין כמה תובעים ממנו לעשות ולפעול, ויתכן שנראה שבזבזנו את זמנינו וכוונתנו בעולם הזה שניתן לנו כדי לזכות על ידו לחיי

דרך החינוך בשעה שהכפירה משתוללת בחוצות ברעש גדול "ולמען תספר באוזני בנך", (י"ב). ראוי להבין לשם מה כתבה תורה "באזני" בנך, והרי לכאורה היה מספיק לכתוב "למען תספר לבנך". וביאר בזה הרב מפוניבז' הגרי"ש כהנמן זצ"ל, שכשם שבשעה שיש רעש בחוץ וקשה לשמוע, מוכרחים לצעוק לתוך אוזן חבירו כדי שישמע, כך גם בחובת סיפור האמונה, בשעה שיש בחוץ קול רעש גדול של כפירה וכוחי ועצם ידי, אין מספיק כדיבורים בעלמא, אלא צריך 'לצעוק' היטב לתוך אוזן בנו את יסודות האמונה באופן שלא יסור ממנו, והיינו - לדבר הרבה על יסודות האמונה ולא להרפות עד שיהיה בטוח שאכן נכנסו הדברים לאוזנו, ולכן במצרים שהיה מקום רעש גדול של כפירה, ציווה הקב"ה את יוצאי מצרים שיספרו לתוך "אוזן" בניהם - כמי שצועק לתוך אוזן חבירו ואינו נותן לו להימלט מלשמוע את דבריו. **וזהו רמז לזמנינו שהעולם רועש בטומאה וזמינות ואפיקורסות**, שאין לסמוך בחינוך הבנים והבנות על מה שלומדים במוסדות תורה וחינוך מעולים, **אלא יש להחזיר בבית הרבה את יסודות האמונה והתורה עד שיהא בטוח שיסודות החינוך נקלטו היטב בלב בניו ובנותיו**, ולא ייסחפו בנקל אחר הרוחות רעות הנושבות ברחוב.

גודל הזהירות הנדרשת בווידי על חטא

"ולמען תספר באוזני בנך וכן בנך את אשר התעללתי במצרים", (י"ב). ופירש"י התעללתי - "שיחקתי". וראוי להבין מהו הצחוק שעשה הקב"ה ממצרים, וגם ראוי להבין מה טעם יש בציווי זה שנספר לבנינו אחרינו את עניין הצחוק שעשה הקב"ה ממצרים. אכן לכשתבונן נראה שבאמת פרעה עשה צחוק גדול מעצמו, שהרי בשעה שסבל ייסורים מהמכה אמר "חטאתי הפעם, ה' הצדיק ואני ועמי הרשעים", אבל מיד לאחר הפסקת המכה - כאשר הייסורים פסקו והלכו, חזר לסורו וכמו שנאמר (לעיל ת"א) וירא פרעה כי היתה הרוחה והכבד את לבו ולא שמע אלהים כאשר דבר ה'". ודבר זה ציווה הקב"ה שנספר לבנינו אחרינו כדי שניזהר לא לעשות צחוק מעצמינו, והיינו שבשעה שמתעורר רח"ל עת צרה על האדם, ומתעורר לתשובה ומקבל על עצמו קבלות, לא יזכור את הקב"ה רק קודם הישועה, אלא גם לאחר הישועה יחזיק בתשובה ובקבלותיו - ויזכור שהקב"ה שלח לו את הישועה, ולא יהיה כפרעה שתלה את הישועה בטבע - ועשה צחוק מעצמו והתעלם מכל דבריו הראשונים מיד כשהגיעה שעת הרוחה.

ועניין זה נוגע גם שלא בעת צרה, שהלא בכל יום עומדים אנו בתפילה לפני הקב"ה ומתוודים ואומרים "סלח לנו אבינו כי חטאנו", וכן ביום כיפור האדם מתוודה ומבטח שיעזוב את כל דרכיו הרעים ומקבל על עצמו לשוב בתשובה שלמה, אבל למעשה מצוי שהאדם חוזר מיד לאחר מכן לסורו, והרי הוא עושה צחוק מעצמו - שהרי רק אתמול התוודה בכל ליבו, וכבר למחר הוא חוזר לסורו כדוגמת פרעה הרשע. וזהו מה שסיים הכתוב "וידעתם כי אני ה' אלוהיכם", - שנדע שהקב"ה מנהיג את העולם ואין שום טבע בעולם, והוא גם יודע מה שבסתר ליבו של כל אחד, ולכן ניזהר לא להתוודות מהשפה ולחוץ אלא רק מתוך החלטה אמיתית לעזוב את החטא. **ובאמת כל רשע ורשע עושה צחוק גדול מעצמו**, כי אף אם בעולם הזה הוא נשאר ברשעותו עד סוף חייו ואינו מסכים להודות ש"ה' הצדיק והוא הרשע", אבל מ"מ מיד לאחר פטירתו הוא רואה את האמת, ואז הוא מבין איזה צחוק גדול עשה מעצמו במשך כל ימי חייו, שהרי במשך ימי חייו הוא היה סבור שהוא ה'חכם' וה'מרוויח' הגדול שמנצל את ימי חייו להנאות, והסתכל על הצדיקים כ'טיפשים' שמצטמצמים ואינם נהנים מהעולם, אבל בשעה שהקב"ה מעמיד אותו לדין לאחר פטירתו על כל מעשיו והנהגתו, [וביותר, שכל מה שחטף הנאות בעולם הזה לא הרוויח מזה כלום, שאי אפשר לחטוף הנאות באיסור, ואדרבה הצדיקים שנהנים מזיו השכינה מלימוד התורה הם אלו שנהנים באמת בעולם הזה], אז הוא רואה שכל ימי חייו הוא היה חי בדמיון ובשקר, ולא רק שלא הרוויח כלום אלא הזיק והפסיד לעצמו הפסד בלתי ישוער לעולם הנצח, ואז הוא מבין איזה צחוק עשה מעצמו במשך ימי חייו, ואיזה טיפס היה כשחשב עצמו לחכם בשעה שלא היה אלא טיפש מופלג.

דאגת ההורים לחינוך הבנים הוא סימן על אהבתם להשי"ת

"ולמען תספר באוזני בנך וכן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתי אשר שמתי בם וידעתם כי אני ה'", (י"ב). יש לדקדק מהו שסיים הכתוב ואמר "וידעתם כי אני ה'", והרי מאחר שפסוק זה עוסק בסיפור הניסים לבנינו אחרינו, א"כ היה ראוי לסיים לכאורה "וידעו בניכם כי אני ה'", ומדוע

ניתן לקבל את המאמר בכל שבוע באימיל - v0527110992@gmail.com

לתרומות או הנצחות ע"ג הגיליון, הערות והארות, ניתן ליצור קשר במס' 0527110992

לתרומות והשתתפות בהוצאות הגליונות לזיכוי הרבים, ניתן לתרום דרך קהילות או נדרים פלוס

לפי החיפוש "מאמר ממרן פוסק הדור הגר"מ שטרנבוך", או באשראי דרך הטלפון במס' 037630585 שלוחה 855

שחקב"ה בעצמו יורד אליהם בשביל להכותם, "דלא דמי מאן דתפש מלכא למאן דתפש הדיטא".

ופירשו שם בזוה"ק "אמר הקב"ה, אומה זו של מצרים מזוהמת ומטונפת ואין ראוי לשגר מלאך ולא שרף דבר קדוש בין רשעים ארורים מטונפים, אלא אני עושה מה שאין יכול לעשות מלאך ולא שרף ולא שליח שאני אומר ממקום קדושי יהא כך ומיד נעשה מה שאין המלאך יכול לעשותו וכו', ולפיכך לא נעשית נקמה זו ע"י מלאך ושליח בשביל קלון המצרים ולהראות גדולתו של מקום שלא רצה שיכנסו ביניהם דבר קדוש".

ומבואר בזה דבר נורא, שטומאת מצרים נוראה כל כך, עד שהיא מזיקה גם למלאכים, **וזהו רמז להיזהר מאוד לא לגור באיזור של חופשיים, ולא יאמר האדם לעצמו "לי בוודאי לא יזיק"**, כי בוודאי יזיק, שאפילו המלאכים הקדושים אין להם להיכנס למקום טומאה, וכ"ש לבני אדם.

מכתב ממרן רבינו שליט"א אודות ה"פלאשים" – יוצאי אתיופיה

בפשיטות הביד"צ דעדה חרדית, ובראשם הגאון בעל "מנחת יצחק" זצ"ל גאב"ד דירושלים עיה"ק (בכרוז מכ"ב כסלו תשמ"ו) שהם ספק גויים עד שיעברו גירות שלמה בקבלת עול מצות והטפת דם ברית וטבילה, וכן נהגו בארץ הקודש מאז ומתמיד. ומה שטוענים המתירים שסומכים על הרדב"ז שכתב (ח"י סי' ה) שהם יהודים משבט דן, הנה אם נסמוך בזה על דברי הרדב"ז להחזיקם כיהודים גמורים, הרי אנו גוזרים עליהם כליה שאסורים להינשא גם בינם לבין עצמם, שהרי הרדב"ז שם כתב שהם ספק ממזרים [דיש לחוש שקידושין קידושין גיטין אינו כתיקון חז"ל שהרי אינם יודעים כלל בטיב גיטין וקידושין], וא"כ לדברי הרדב"ז שהם בוודאי יהודים וספק ממזרים – הרי הם אסורים להינשא גם בינם לבין עצמם וכדין ספיקן בספיקן דאסור (וכמבואר באה"ע ד' סעיף ל"ו), ורק אי נימא דהו ספק גויים וספק ממזרים יש להתירם לבוא בקהל מדין ספק ספיקא, וא"כ היאך תפסו החבל בשני ראשים להחזיקם כיהודים גמורים ללא גרות על סמך עדות הרדב"ז, ומאיך להתירם לבוא בקהל בלא חשש ממזרות – שלא כעדות הרדב"ז שהם ספק ממזרים. והאמת יורה דרכו שהפלאשים דהיום אינם הפלאשים דתקופת הרדב"ז, והמצאות כבר השתנה בכמה וכמה פרטים מתקופת הרדב"ז שהיה לפני יותר מד' מאות שנה, וכפי שמוכח מתוך דברי הרדב"ז שכתב שהפלאשים שומרים את התורה כקראים, ובדורות האחרונים הרי ידוע שהפלאשים לא נהגו גם כקראים – שהלא לא היה אצלם תפילין ס"ת ומזוזה קידושין וגיטין ורוב המועדים, וע"כ שבמשך השנים השתנו הדברים – והם נתקרבו יותר לעכו"ם, וא"כ בזמנינו כבר אינם בחזקתם דכיון שקרובים יותר לעכו"ם הרי נתערבו בהם, ותשובת הרדב"ז אינו נוגע כלל בזמנינו שהם כבר ספק עכו"ם, ועל עוד בתשובות והנהגות ח"א ס' תשס"ז שם ביארתי עוד כמה טעמים שאין להתיר על פי דברי הרדב"ז מאחר שהמצאות כבר נשתנה בכמה דברים, ומה גם שנתברר דברים שלא היו ידועים לפני כמה מאות שנה. ובאמת שיש להסתפק עליהם אם הם כלל מעדת ישראל, ומה שנוהגים במנהגים מסוימים כישראל זה אינו מוכיח כלל, שהרי ידוע שהנוצרים הקדמונים שמרו בתחילת דרכם שבת ומילה, כי רצו להידמות ליהודים כדי שיקבלו אמונתם, ורק לאחר מכן פרקו כל קשר עם היהודים, ומ"מ עדיין נשארו כמה כיתות מהנוצרים שהמשיכו להחזיק בדת ישראל כמו שבת ועוד. וסוף דבר – כל זמן שלא יתגיירו כדן, הרי הדבר ברור שהם בכלל ספק גויים ולא נכשירים לבוא בקהל אצלינו, ויכולו להמשיך לחיות בינם לבין עצמם כהרגלם באתיופיה, ואם נקבים להיות יהודים הרי הם חייבים לקבל על עצמם גרות כדת וכדין, ואז נקבלם כיהודים גמורים ונתירם לבוא בקהל, דהו ספק ספיקא, ספק שמא היה גוי ולא שייך בו פסול ממזר, ואפילו היה ישראל שמא אינו ממזר, ופשוט דאם התגיירו אין אנו מפלים ח"ו מחמת חילוקים בין דם לדם או צבע לצבע. ובגמ' בקידושין (ע' ע"ב) מבואר שאין הקב"ה משרה את שכינתו עלינו אלא כשאנחנו מפרשים את הפסולים מאיתנו, [ואף דכתיב השוכן איתם בתוך טומאותם, מ"מ אם הפסולין מתעברים בנו, השכינה מסתלקת מאיתנו], וכשאין לנו את השכינה הקדושה עמנו, הרי ח"ו אנו נעשים למופקרים כאיילות השדה בלא שמירה רח"ל, ועל כן מחויבים אנו למחות נגד המתירים המכניסים גויים וספק גויים לכרם בית ישראל. וזאת התורה לא תהא מוחלפת, ואין לאף אחד כוח לשנות דין תורה שכבר נפסק על ידי כל גדולי התורה והוקבע כמנהג בארץ הקודש זה עשרות בשנים, ובשם רבבות עם ישראל הכפופים לדעת תורה אנו מכריזים שפסקם בטל ומבוטל לא שריר ולא קיים, ובזכות עמידה על משמר טהרת כרם ישראל נזכה בעז"ה לתשועת עולמים. **הגני המצפה לרחמי שמים מרובים – משה שטרנבוך.**

נצח, ונבין אז מה החמצנו בעולם הזה. וכ"ק האדמו"ר מגור בעל ה"חידושי הרי"ם" פירש בדומה לזה, **שאנחנו לא נדע בעולם הזה מהו גודל הערך הנשגב של כל מצווה ומצווה – עד בזאינו שמה לעולם הבא** – אז נראה ונבין מהו גודל ערך כל מעשה מצווה שהאדם זוכה בעבורה לנצח נצחים, ואם היינו יודעים בבירור מהו גודל כוחה של כל מעשה מצווה לבנות עולמות עליונים, ומהו גודל השכר על כל מצווה ומצווה, אז בוודאי היינו רודפים אחר כל מצווה כברזל אחר אבן השואבת.

גודל הסכנה מחיבור לרשעים לכל אחד ואחד

"ויאמר משה כה אמר ה' כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים", (י"א, ד). ידוע מה שדרשו חז"ל (על הפסוק להלן "ועברתי בארץ מצרים") "אני ולא מלאך", ובזוה"ק (ורא קי"ז ע"א) הקשו מהו טעם הדבר שהקב"ה בעצמו הרג את המצריים ולא על ידי מלאך, והרי לכאורה אדרבה זהו כבוד למצרים

א.ה. בחודש האחרון נודע כי לפני כשלוש חודשים העבירה בחשאי מועצת הרבנות הראשית החלטת לקבל את קהילת "ביתא ישראל" מאתיופיה (המכונים גם: "פלאשים") כיהודים גמורים בלא צורך בגרות, וזאת בניגוד גמור להוראת כל גדולי ישראל בארץ ובגולה ובראשם מרנן הגר"מ פיינשטיין, הגרא"מ שך, המנחת יצחק, הגרש"ז אויערבאך, הגרי"י פישר, הגרי"ש אלישיב זצ"ל שגילו דעתם כי אותם "פלאשים" יוצאי אתיופיה צריכים לעבור גרות – וכל זמן שלא נתגיירו הרי הם ספק גויים. עם היוודע ההחלטת התערור סערה רבתית בעולם התורה וההלכה, וזאת בעיקר בשל העובדה שהחלטת זו תגרום להכניס גויים וספק גויים לכרם בית ה', כאשר אותם גויים וספקי גויים יקבלו רשות מעתה להינשא עם בנות ישראל ללא צורך לעבור גרות, ה"י. יצויין כי לפני כארבעים שנה – בכ"ב כסלו תשמ"ו – כבר התריעו בזה הבד"ץ דפיעה"ק ובראשם מרן בעל ה"מנחת יצחק" וכתבו מכתב ברור בעניין ה"פלאשים", וזה לשונם: "בנוגע להפלאשים שהביאו ארצה מארץ חבש, דעתנו עפ"י דעת תוה"ק, הנה פשיטא שהם צריכים כל אחד ואחד בפירוט גירות גמורה בקבלת עול מצות והטפת דם ברית כדת וכדין וטבילה במקוה, כדי להוציא מחשש גיורת. נאם: משה אריה פריינד ראב"ד פה עיה"ק ת"י. נאם: ישראל משה בלאאמו"ר הגה"ק מהרי"צ זצוק"ל דושינסקי. נאם: ישראל יעקב פישר. נאם: בנימין ראבינאוויטש. נאם: אברהם דוד הורוויץ. גם אני מצטרף לדברי הרבנים הגאונים הביד"צ שליט"א יצחק יעקב ווייס רב ואב"ד פיעה"ק ת"י. כמו כן גם מרן הגר"מ פיינשטיין כתב במכתבו בזה"ל: "כיון שנתעורר מחדש על דבר ה"פאלשעס" כבר כתבתי דעתי שמחויבים לגיירם בהטפת דם ברית וטבילה וקבלת עול מצוות כדת משה וישראל. ואין מקום לפשרות בזה" עכ"ל. וכן גם מרנן הגרא"מ שך והגרי"ש אלישיב והגרש"ז אויערבאך זצ"ל ואתם עצמם עוד כמה גדולים כתבו בזה"ל: "הננו בזאת להודיע כי עפ"י ההלכה וכפי שנהגו בארצה"ק מאז ומתמיד, הפלאשים הבאים מאתיופיה הינם בכלל ספק יהודים, וצריכים לעבור גיור כדן, והיינו, קבלת מצוות, הטפת דם ברית, וטבילה, ואין לאף אחד לשנות את הדבר" עכ"ל. מרן רבינו שליט"א שדבר ההחלטה החדשה הנ"ל להתירם בלא גרות באה לידיעתו, דיבר בכאב רב על המצב, באומרו שגם בזמנים הקשים ביותר בתנ"ך – כשמלכי ישראל עבדו עבודה זרה, מ"מ שמרו על ייחוס עם ישראל ולא הניחו לגויים לטמא אותנו, ובעוה"ר בזמנינו הגענו למצב נורא שהגויים מתבוללים בינינו, "ואיככה אוכל וראיתי באבדן מולדתי ח"ו". בדבריו הוסיף מרן רבינו שליט"א שבספרים הקדושים מבואר שבאחרית הימים כל הגויים שנתערבו בתוך כרם בית ישראל ייהפכו לשונאיו ונסכול מהם, ועלינו מוטל חובת המחאה לפעול כיוכלות להפריש את הפסולים מאתנו, ועי"ז יניצל מהסכנה מאותם גויים שמתערבים בתוך בית ישראל – אשר לבסוף יתהפכו לשונאי ישראל. יצויין כי בעניין זה כבר כתב רבינו שליט"א כמה תשובות ומכתבים בהלכה (אשר נדפסו בתשובות והנהגות ח"א ס' תשס"ז ובח"ה ס' רצ"ז ובעוד כמה מקומות), בהם האריך לבאר עפ"י הלכה מהו מעמדם ההלכתי של הפלאשים מאתיופיה אשר צריכים לעבור גיור כדי להכשירים בכרם בית ישראל, וכעת עם הוצאת היתר גורף ממועצת הרבנות להתירם בלא גרות, כתב מרן רבינו שליט"א מכתב נוסף ובו מחאה על ההיתר הנ"ל. בדברים דלהלן הבאנו את מכתבו של מרן רבינו שליט"א שנכתב השבוע בעניין זה:

[א] ד' שבט תש"פ, הנה לאחרונה נודע שרבנים מ"הרבנות הראשית" קמו להתיר את יוצאי אתיופיה המכונים "פלאשים" – (הנקראים גם "ביתא ישראל") כיהודים גמורים בלא גרות, והוא עזות מצח לשנות ממה שנתקבל והוסכם להלכה על ידי כל גדולי התורה וההוראה בדור הקודם בארץ ובגולה – שהפלאשים הבאים מאתיופיה הינם בכלל ספק יהודים, וצריכים כל אחד ואחד בפירוט גירות גמורה, בקבלת עול מצות והטפת דם וטבילה, וכן כתבו

לע"נ הגאון רבי יחיאל יעקב ב"ר משה ויינברג ז"ל בעל ה"שרידי אש", נלב"ע ד' שבט, תנצ.ב.ה.

דברי המו"ל: לרגל יום היא"צ של בעל ה"שרידי אש" שחל היום יום חמישי לסדר פרשת בא

התוודענו דרך תלמידו ונאמנו הר"ר אברהם אבא וינגורט שליט"א על מכתבים נדירים שכתב השרידי אש למרן רבינו שליט"א ונציין מכתב אחד בזה ידוע שנגלה לאחרונה אותו כתב ה"שרידי אש" ביום י"א אדר שני תשי"א לרגל שמחת נישואי אחות רבינו עם הגר"ר יעקב אריאלי זצ"ל: "ברכת מזל טוב לידידי חביבי הרב הגאון המופלא המעוטר להיות אחד מגדולי הדור מר משה שטרנבוך שליט"א לנישואי אחותו". על הקשרים המופלאים עם גדולי עולם ניתן לראות בספר **"זכרונות השרידי אש"** אשר חיברו וסידרו הר"ר אברהם אבא וינגורט שליט"א, **ויצא לאור זה עכשיו בחודש שבט תש"פ במהדורה רביעית** כמו כן נתבקשנו להודיע כי **ניתן להשיג בבבתי הכנסת ובחנויות הספרים את ספרי בעל ה"שרידי אש"**: "חידושי בעל שרידי אש על הש"ס" ג' חלקים, "שו"ת שרידי אש" ב' חלקים, "לפרקים הגות ומחשבה" ב' חלקים, הגדה של פסח, מועדי ישראל